

Valerius De Saedeleer

De Aalstenaar Valerius De Saedeleer, geboren in 1867, begon zijn academische en vooral praktische scholing als landschapsschilder door een ware zwerftocht met zijn vrouw Clemmeke. Na die woelige en vaak onzekere periode ontdekte hij in 1898 Sint-Martens-Latem waar hij samen met bevriende kunstenaars enigszins tot rust kwam aan de Leie.

Door een ontmoeting met de kunstschilder Modest Huys en met Stijn Streuvels kwam hij voor het eerst in contact met het heuvellandschap aan de Westkant van de Schelde. Hij vestigde zich in 1908 met zijn vrouw, zijn vier dochters en zijn vader Ludovicus te Tiegem. Zijn vijfde dochter werd daar geboren.

Bij het uitbreken van de eerste wereldoorlog 14-18 kon Valerius met heel zijn gezin en met andere bevriende kunstenaars als vluchteling bescherming en onderdak vinden (in het huis Tynlon) in Wales. Daar kwamen de vijf dochters, die ondertussen Engels en Frans leerden, in contact met de weefkunst van de streek.

In mei 1921 verhuisde Valerius De Saedeleer met heel zijn gezin naar Etikhove, waar hij boven een heuvel van de Vlaamse Ardennen kon wonen. Tijdens de jaren twintig werd Etikhove rond de figuur van Valerius een bijzondere trekpleister voor allerlei kunstenaars uit die periode die er van heinde en ver kwamen vertoeven en ook konden genieten van het gezelschap van de pittige en zeer geëmancipeerde dochters van De Saedeleer. De dochters kregen van de bezoekende kunstenaars vaak ontwerpen voor hun weefatelier in Etikhove.

De jonge kunstschilder Leo Piron werd eveneens aangetrokken door heel het artistiek gebeuren in Etikhove en huwde in er 1926 met Marie-Jozef, de derde dochter van Valerius. Beide kunstschilders waren ondertussen, elk op hun eigen wijze, doordrongen van het heuvellandschap van de Vlaamse Ardennen ten Oosten van de Schelde.

Valerius bracht vanaf 1937 de laatste dagen van zijn leven door in een villa boven op een heuvel te Leupegem waar hij in 1941 overleed.